

land skulle være at betragte som et angreb på alle EU-lande.

Lad mig slå fast, at det ikke er et forslag, der er at finde i Kommissionens katalog over forslag, men vi ved jo godt fra diskussionen, at der er WEU-lande, herunder Italien, som har ønsket, at den gensidige garanti, som findes i WEU, skulle gælde for alle EU-lande. Det har de 10 WEU-lande ønsket sig, herunder Italien, som Prodi jo kommer fra.

Når denne diskussion har været oppe, har det vist sig at være helt umuligt at gennemføre. Der har været meget stor modstand imod det. Og lad mig gøre det fuldstændig klart, at vi fra dansk side er modstandere af en sådan udvidelse af den garanti, som findes i WEU-traktaten, til, at den skulle indbygges i EU-traktaten. Det er for det første ikke muligt, og det er for det andet ikke ønskeligt.

Og en enkelt lille bemærkning mere om det med de kvalificerede flertalsafgørelser og indflydelse:

Der er da en række områder, hvor Danmark har en klar interesse i, at et enkelt land ikke kan blokere for fremskridt. Og jeg ved, at fra Dansk Folkepartis side har man jo også ofte ytret sin store kærlighed til det indre marked.

Jamen hvordan blev det indre marked skabt? Det indre marked blev skabt, da vi overgik fra, at vi alle sammen skulle være enige, fra enstemmighedsprincippet, til at vi kunne træffe afgørelser om fjernelse af handelshindringer med kvalificeret flertal. Så kom der gang i sagerne, og det har klart været til fordel ikke mindst for et lille land som Danmark.

For os er det jo en kæmpe fordel at få åbnet de store landes markeder. De har sådan set mindre interesse i at få åbnet vores lille marked, men det hører jo med. Men vores interesse i at kunne afsætte på det tyske, det franske og det engelske marked er jo fundamental, og her er et fantastisk godt eksempel på, at vi ikke ville have nået de fordele i EU-samarbejdet, som vi har nået, hvis ikke vi havde haft muligheden for kvalificerede flertalsafgørelser. Det har givet os indflydelse, og det har bidraget til større velstand.

Og så synes jeg med hensyn til hele diskussionen om Tyrkiet, som flere har ført ihærdigt, at det afgørende her er, at pointen jo netop er, at vel er Tyrkiet kandidatland, men det står samtidig fast, at Tyrkiet ikke opfylder Københavnkriterierne. Tyrkiet opfylder ikke betingelserne for at kunne påbegynde forhandlinger om

medlemskab, og det er jo netop pointen i forholdet til Tyrkiet.

Lad mig så bare til sidst konstatere, at det er noget lidt nyt her i salen i forhold til hele forløbet forud for Amsterdam, at når det kommer til afgørelserne her i salen, er der meget ofte fire forskellige modstanderforslag at tage stilling til. Det er, som om den koordinering af standpunkterne og dagsordenerne, som fandt sted i lang tid mellem hr. Keld Albrechtsen og hr. Thulesen Dahl, er ophørt, og det har jeg ikke spor imod. Jeg noterer det, og jeg noterer det i øvrigt med glæde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, jeg skal ikke forsøge at fratage ministeren den glæde, men stille et andet spørgsmål:

Nu siger ministeren, at det var godt med flertalsafgørelser om det indre marked, og det kan man jo have sin mening om, men vil ministeren ikke erkende, at det i hvert fald er et vidtgående skridt at tage, at beføjelserne nu lægges væk fra Folketinget og over til Unionen ved flertalsafgørelser.

Og det må da være sådan, at hvis man gør det, skal befolkningen tage stilling til, om befolkningen synes, det er en god idé eller ej. For det er jo de helt grundlæggende spilleregler, vi her snakker om. Det er forfatningsmæssige spilleregler, vi snakker om, som simpelt hen vedrører magtens fordeling, som vedrører, hvordan demokratiet er skruet sammen. Og jeg kan simpelt hen ikke forstå, at man kan have det synspunkt, at det kan afgøres alene af Folketinget uden om befolkningen. Det er det altså ikke lykkedes ministeren at forklare mig endnu.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo altid dejligt, når andre mennesker er i godt humør, og jeg glæder mig bestemt også over, at udenrigsministeren er i godt humør, og det fremmer jo i øvrigt hele Folketingets arbejde, at udenrigsministeren er i godt humør. Jeg havde nær sagt, hvis bare den ikkekoordinering af standpunkter, som jeg jo mener giver en meget klarere debat og friere debat om, hvad vi står for, også fandt sted på tilhængerside, så var vi nået langt. Der kan vi nemlig se, at man skal koordinere og man skal ensrette hinandens synspunkter, så man fremlægger et konkret budskab i stedet for at vise den mangfoldighed, man burde.